

der Nr. 17 og 18 stillede Endringsforslag vedtages; thi uden det vil jeg ikke kunne gaae ind paa Forslaget under Nr. 13, idet jeg ellers vil ansee det for at være i den Grad uretfærdigt og ubilligt, at Ingen vilde kunne paa-tage sig Ansvaret for at indføre saadanne Bestemmelser i Loven. — Jeg har ligeledes en stor Betænkelse ved det under Nr. 14 stillede Endringsforslag om, at de, som have private Bestillinger i Kjøbstæderne, kunne bestattes der; derved kommer man ind paa et vidtomfattende Gebet, især naar jeg tænker mig denne Grundføtning gjort mere almindelig. Det vil ikke have saamegen Indflydelse i Kjøbenhavn, hvor man ikke har Tid til at være saa smaalig — der har man endog glemt at bringe Loven af 29de December 1857 med Hensyn til Haandværkerne i Anvendelse (L. E. Larsen: Hidtil!), — og jeg haaber, at man ogsaa vil blive ved at overse den, — men hvor Forholdene ere mindre, der bliver Bestatningen let mere smaalig. Naar der f. Ex. boer en Huusmand eller en Dagleier i en Commune, og han arbejder i en anden Commune, skal han da sættes i Skat der, hvor han har denne private Bestilling? Vil dette ikke give Anledning til Tvivlsmaal og Tvistigheder og fremkalde en Mængde af disse smaa Sager, som jeg kunde fristes til at kalde latterlige, og som f. Ex. Bygningskatten paa Landet giver saa rigelig Anledning til. Man vil slaaes om en saadan stakkels Mand, der til forskjellig Tid søger Erhverv paa forskjellige Steder. Man gaaer her videre, end jeg troer, man bør gjøre, og jeg kan derfor ikke Andet end tilraade det ærede Thing ikke at antage det under Nr. 14 stillede Endringsforslag. — Hvad nu det under Nr. 13 stillede Endringsforslag angaaer, da skal jeg ikke nægte, at det indeholder en Betingelse for, at Indkomstskatten kan finde en større Fremgang her i Landet. Det er mig imidlertid ikke klart, hvad der forstaaes ved Ordet „stedlig“, og det synes mig heller ikke, at den ærede Ordfører udtrykte sig klart i saa Henseende. Jeg har ved „stedlig“ Embedsmand forstaaet en saadan, der enten er ansat i Communiens Tjeneste eller varetager Interesser, der meer eller mindre vedrøre Communiens; jeg antager saaledes, at under dette

Begreb indbefattes de Mænd, der ere ansatte ved Kjøbenhavns Havnevesen, ligesom ogsaa Kjøbenhavns Geistlighed; men jeg antager ikke, at derunder t. Ex. er indbefattet Stiftsøvrigheden, Stiftamtmanden og de Mænd, der ere ansatte ved Universitetet. — Hvad dem angaaer, der ere ansatte i Ministerierne, da nævnte den ærede Ordfører dem som undtagne. — Jeg maatte derfor ønske, at den ærede Ordfører vilde udtale sig noget mere bestemt om, hvorvidt han deler denne min Opfattelse; i modsat Fald maatte jeg bede om, at Udtrykket blev gjort klarere til 3die Behandling. Sagen er jo den, at man egentlig ikke vil begunstige dem, som man undtager fra at komme ind under Bestemmelsen i Forslaget under Nr. 13; thi rammes de ikke det ene Sted, saa rammes de det andet, hvor de boe nemlig; det er nemlig en fuldstændig Bilsfarelse, naar man troer, at de Communer, der ligge omkring Kjøbenhavn, ikke skulde forstaae sig særdeles godt paa at ramme efter Formue og Velighed. Jeg veed af Erfaring, at de overordentlig godt forstaae denne Kunst, og man behøver derfor ikke at være bange for, at de omhandlede Folk skulde slippe fri; de rammes ligesaa sikkert og maaskee nok saa sikkert i disse Communer som i selve Kjøbenhavn, hvor ikke den enkelte Persons Indtægter kan være Gjenstand for en saa omhyggelig Overveielse fra alle Sider, som de kunne være det i en lille Commune, i hvilken der ikke er ret mange store Indtægter. Det er altsaa ikke af den Grund, at jeg har Noget imod Bestemmelsen i § 13, men det er, fordi der mangler et Grundlag til dens retfærdige Anvendelse. Den almindelige Skatregel er den, at Enhver er pligtig til at yde sit Bidrag til de Goder, han er med at nyde, men man kan ogsaa tage den Grundføtning, der ligger i Forslaget under Nr. 13, og sige: Naar en Mand drager sin Indtægt af en Commune, saa maa han ogsaa bidrage til denne Communes Udgifter; det kan ikke gaae an at trække store Summer ud af Communiens og undslaae sig for at ville tage Deel i dens Udgifter; Ingen bør ved sin Næringsvei kunne trække bethdelige Beløb aarlig ud af Communiens og da, ved at flytte nogle saa Men udenfor Byens Grændser, trække sig aldeles bort fra at deeltage som